Thijs van der Zanden

In gesprek met een echte Reuselnaar

Fietsenmaoker, Sjef de Proost ut Orrendonk heb ik vruuger wel ins hurren zeggen: "Kiske van de Fréété menneke die kos unne velo maoken, dé was begot unne echte stielman".
Hij was meer dan dé, ut was unne schonne mins die dienstbaarheid hil belangrijk vond.

Tit van de Fréété speelt op zijn 'trekzak' in de serre bij zijn woning aan de Kruisstraat 36, juli 2012.

Aan het woord is de 85-jarige Henricus Caspar Melchior Balthasar Hermans alias *Tit van de Fréété*, de derde in de rij van de acht kinderen van de in Hooge Mierde geboren *Kiske van de Fréété* en zijn vrouw Maria Carpentier uit Arendonk.

Van *de Fréété*

Opa Jan Hermans en grutje Marie van Dommelen zijn geboren in Hooge Mierde. Ze waren al overleden voor ik geboren was. De vader van opa heette Driek Hermans. Het was een *fréét menneke* die vaak mooi opgeschuurde klompen droeg. Hij kreeg daarom in Hooge Mierde de bijnaam Driek *de Fréété*. Die bijnaam is blijven voortleven. Zijn kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen worden nu nog *van de Fréété* genoemd. Opa en grutje kregen 3 kinderen te weten tante Marie, ome Hein en onze *vodder, Kiske van de Fréété*.

Ouderlijk gezin

Onze *vodder* heeft direct na de Eerste Wereldoorlog ons moeder, Stans Carpentier uit Arendonk, leren kennen. Volgens de overlevering kregen ze een oogje op elkaar toen onze *vodder* tijdens Arendonk kermis een nieuwe *klak* kocht. Het kopen van die *klak* had tot gevolg dat de twee geliefden in 1921 te Arendonk trouwden. Direct na hun trouwen gingen ze wonen in Reusel in de Straat, nu Molenberg. *Vodder* verdiende de kost als sigarenmaker. Hij werkte bij Nol Bierings die in de Straat sigarenfabriek Larrango bezat waar het sigarenmerk Tresor werd gemaakt.
Mijn ouders hadden drie kostgangers in huis namelijk grutje Hermans, ome Hein en Tuntje Jansen. Ome Hein en Tuntje Jansen, later getrouwd met Trien van Limpt, hielden wel van een glaasje bier. Vooral ome Hein maakten het vaak te bont. Hij kwam veel in Arendonk en kreeg daarom de bijnaam Hein *Cinema*. Toen hij plannen maakte om te gaan emigreren naar Amerika waren mijn ouders daar niet rouwig om. Hij kreeg echter spijt van zijn besluit. Op het moment dat hij in Amsterdam op de boot moest stappen, trok hij zich terug en kwam weer in Reusel wonen.

In de Straat zijn mijn oudere broers Jan en Lowie geboren waarna ik daar op 6 januari 1927 het levenslicht zag. Mijn peetoom was pastoor Henricus Carpentier, een broer van ons moeder. Omdat mijn geboortedag samenviel met het feest van Driekoningen kreeg ik niet alleen de doopnaam Henricus maar daarachter nog drie doopnamen van de Drie Wijzen uit het Oosten

Peuter Titje van de Fréété in de zomer van 1927.

Vodder Kiske van de Fréété, 1897-1968 en moeder Maria Carpentier, 1897-1985

te weten Caspar, Melchior, Balthasar. Normaal zou mijn roepnaam Harrie moeten zijn maar het is Tit geworden. Vermoedelijk is ons moeder me Tit gaan noemen toen ik nog een kleuter was en prompt werd dat mijn voornaam.

Fietsenmakerij

Samen met overbuurman Péér *de Toebaksnijer* (den Troijer) begon *vodder* bij zijn huis in de Straat een fietsenmakerij. Péér, die de Belgische nationaliteit had, was tijdens de Eerste Wereldoorlog frontsoldaat geweest en had in de loopgraven gevochten. Omdat Belgische oudstrijders een voorkeursbehandeling kregen voor een aanstelling als Belgisch rijksambtenaar trok hij zich terug omdat hij die kans wilde benutten. *Vodder* ging alleen verder met de fietsenmakerij. Veiligheidshalve is hij overdag sigarenmaker gebleven. 's Avonds en 's nachts was hij fietsenmaker. Zijn baas Nol Bierings was erg tolerant en gemoedelijk. Zijn vrouw Marie voerde de scepter in de grutterswinkel die aan de fabriek vast zat. Als er een handelsreiziger kwam, stuurde ons moeder een van de kinderen naar de winkel van Marie met de boodschap dat *vodder* even naar huis moest komen. Door een gaatje dat in de deur tussen winkel en werkplaats was geboord, riep Marie dan: *"Kiske van de Fréété moet nor huis kommen want er is unne reiziger."*

Wielrenfietsen

In 1928 verhuisde we naar de Kerkstraat waar mijn ouders een woonhuis en werkplaats hadden laten bouwen. Daar zijn onze Jos en mijn zussen Maria, Cor en tenslotte onze tweeling Stans en An geboren. Mooi verdeeld in vier jongens en vier meisjes was ons gezin toen compleet.

Als mijn ouders geld nodig hadden klopten ze aan bij buurtgenoot Jan de Wert, de schoenmaker uit de Straat. Jan wilde liever niet dat ze de lening aflosten. Hij had zijn geld liever uitstaan want dan rendeerde het.

De muzikale broers en zus Jan, Corrie, Lowie en Jos van de Fréété in hun achtertuin in de Kerstraat, omstreeks 1946

De zusjes An, Corrie en Stans van de Fréète omstreeks 1944.

In het kader van de vestigingswet volgde *vodder*, buiten zijn drukke werkzaamheden om, cursussen voor de verplichte papieren. Samen met Peerke Daniëls uit Bladel, Christ *de Portemonnee* (Vermeulen) uit Netersel en *het Schipperke* (Rossiau) uit Hooge Mierde wist hij tenslotte het diploma meester rijwielhersteller te halen. Met dit diploma voelde hij zich zo sterk, dat hij complete fietsen ging maken, wielrenfietsen wel te verstaan. Hij maakte ze voor Schellekens uit Hooge Mierde, Seuntjes uit Bladel en voor de Reuselse wielrenners zoals Lowie *Rat* (Gevers), Pietje *Blek* (van den Borne) en Gerrit *van den Oppasser* (Antonis). De frames van de fietsen stelde hij samen uit losse buizen. Ze werden op maat in elkaar gesoldeerd. Hij gebruikte een benzinebrander. Deze moest op druk gepompt worden om een goede soldeervlam te kunnen krijgen. Het gebruik van de brander moest voorzichtig gebeuren om brand en ontploffing te voorkomen. Genoemde wielrenners hadden een oefenbaantje in Bergeijk en als ik me niet vergis ook nog een in Bladel.

Urinetransfusie

De middelen die *vodder* in zijn werkplaats gebruikte waren primitief maar doeltreffend. Toen de binnen- en buitenbanden schaars en duur waren, knipte hij de binnenbanden die vol lapjes waren geplakt middendoor en trok ze binnenstebuiten. Zo had hij weer veel ruimte om ze te opnieuw te kunnen plakken. Uit versleten buitenbanden werd de ijzerdraad gehaald en daarna onder de andere versleten buitenband gelegd zodat er weer een tijdje mee gefietst kon worden.

In die tijd waren er nog carbidlampen. Carbid vormde door vermenging met water een brandbaar gas. Door het aan te steken zorgde het vlammetje voor verlichting. Het nadeel was dat er altijd water nodig was. Wanneer het erg koud was bevroor het water en brandde de lamp niet meer. Sigarenmakers uit Arendonk, Retie, Dessel of de Mierden lieten dan bij ons hun lampen ontdooien. Bleef de winter duren dan stond er elke avond een rij wachtenden. *Vodder* had op een keer wat bedacht. Hij adviseerde zijn klanten voortaan: *"Gé moet er gin wotter indoen mér erin pissen, dé is effen goed en ut bevriest nie zo gauw."* Ter plaatse werd het advies opgevolgd. Nou gebeurde het ook nog wel eens dat een sigarenmaker geen plasje meer op voorraad had. Dan riep *vodder* naar zijn tafelende huisgenoten: "*Kan iemus mischien nog pissen?"* Een soort urinetransfusiedienst, vertelt Tit.

Lagere school

Bij ons thuis kregen we vooral van ons moeder alle vrijheid. In de tuin mochten we gaten graven tot in de hel zeiden mijn ouders wel eens. Vaak hadden we vriendjes en vriendinnetjes op bezoek, zoals Jan *Schoor* (Schoormans), Lam, Jan en Kees *van Karel de Schilder* (van Gisbergen), Piet *Schel* (Schellens), Miet en Cor *Schaf* (Hendrikx), Miet en An *Bel* (van Limpt) en Net Vermeulen, die graag van de vrijheden en mogelijkheden bij ons thuis gebruik wilden maken.

Op een keer hadden we met gaas en fietswielen zonder spaken lange ondergrondse tunnels gemaakt. We lieten er eerst ons Cor inkruipen. Ze kroop er direct diep in en was helemaal aan het

Heeroom en tevens peetoom Henricus Carpentier, pastoor in het Belgische Beerse op d'n Hout, omstreeks 1940.

Tit van de Fréète met zijn 'trekzak' en zijn boer Lowie, omstreeks 1949

oog onttrokken. Ons moeder kreeg de schrik van haar leven toen ze dat zag en was heel erg boos. Dat was ook het geval toen we een hut hadden gemaakt met een daarin een zogenaamde kachel met een kartonnen schoorsteen erop. Met direct zonlicht, een vergrootglas en een schoenveter maakten we vuur en staken met de smeulende veter de kachel aan. Snel vloog de schoorsteen en ook de rest van de hut in brand.
Vuur maken met vergrootglas en schoenveter is een keer pijnlijk voor me afgelopen. Het gebeurde in de tuin van buurman Karel *de Schilder* die met zijn gezin aan het *Schilderspedje* woonde. Toen ik dacht dat hij me betrapte stopte ik vlug de smeulende veter in mijn broekzak. De veter smeulde in mijn broekzaak verder maar ik hield me stil om met niet te verraden. Het gevolg was eerstegraads verbrandingen aan mijn bovenbeen waarvan de littekens tot op de dag van vandaag nog goed te zien zijn.

Mijn lagereschooltijd heb ik als een mooie tijd ervaren. Fraters waar ik bij in de klas zat waren *'t Lam Handje* (Evidius), *zangfrater* Suplicius, *de Pinda* (Leocadius), de Kattenrug (Salvator) en *de Grijze* (Franciscus). Vooral Piet Heuvelmans haalde regelmatig kattekwaad uit zoals het loslaten van een mus, een muis of een kikvors. *De Kattenrug* trad dan streng op waarbij een pak slaag niet uitgesloten was.
Het leren ging me gemakkelijk af. Op het einde van het jaar werden de leerprestaties beloond met een prijs. Een keer heb ik zelfs de eerste prijs behaald. Het was een dik missaal, vertelt Tit.

Oorlogsjaren
Begin mei 1940 vlogen er een aantal Duitse militaire vliegtuigen over Reusel. Karel *de Schilder* was toentertijd bij de Luchtwacht. In zijn luchtwachtpak riep hij dat het Engelse waren, zo goed was hij van militaire vliegtuigen op de hoogte. Zoon Kees riep vlug terug: *"Pa doe andere kleer on want 't zen Dutsers en es ze oew in dé pak zien, schieten ze oew dood."*
Op Pinksterzondag 1940 kregen we direct te ma-

Broer Jan van de Fréète, omstreeks 1946

ken met Duitse soldaten toen die voor de *krieg* drie fietsen en het 200 litervat benzine in beslag namen. De eerste jaren van de oorlog veranderde er niet veel. Dat werd anders toen onze Jan en Lowie moesten onderduiken omdat ze niet wilden werken voor de Duitse Arbeidsdienst.

In 1941 werd ik veertien jaar en mocht toen met wat andere Reuselse jongens voor 1 gulden per dag *máást* planten op de Peelse Heide. Dat gebeurde onder leiding van gemeenteopzichter Kees van Hoof. Gemeentewerkers *Spartel* ook wel *Muisoorke* genoemd en de *Lange* Door (Lavrijsen), staken plantgaten waarin wij *máástplentjes* moesten zetten en vasttrappen. *Muisoorke* probeerde daarbij regelmatig een bruine *spoers* pruimtabaksap op onze handen te deponeren onder het mom dat hij dat in het plantgat wilde doen. Later ben ik een tijdje ombladtrekker geweest bij Majois in Hilvarenbeek. Ook bij Kiske *Schrijn* (Gijsbers) in de Lensheuvel heb ik gewerkt. Daar moest ik met een machientje precies 50 kleine sigaartjes in een kistje persen, die daarbij een vierkante vorm kregen. Omdat dat erg moeilijk was deed ik er al gauw een paar minder in. Wel zorgde ik dat de bovenste laag het juiste aantal had. Na een tijdje kwam er echter een brief binnen waarin de Duitse opdrachtgever ons beschuldigde van sabotage. Gelukkig liep het met een sisser af en bleef het bij een waarschuwing.

Broer Jos van de Fréète, omstreeks 1946

Zus Maria van de Fréète op 29 juli 1950

In september 1944 werden we midden in de nacht door Duitse soldaten wakker gemaakt die ons opdracht gaven direct te vertrekken omdat de Tommy's in aantocht waren en het dan niet veilig meer was. We gingen naar de Kattenbos waar we terecht konden in de schuilkelder van Driek *Vlierp* (van Limpt). Ook de gezinnen van Frie en Harrie *Sjol* (Lavrijsen) waren daar. Een Duitse soldaat vertelde dat onze schuilkelder niet veilig genoeg was omdat deze te recht was. De ingang moest veranderd worden door bij de ingang een hoek in de maken zodat kogels en granaatscherven niet rechtstreeks naar binnen konden.

Vanuit de Kattenbos zagen we dat het centrum van Reusel verwoest werd en in brand stond. Ook merkten we dat de Duitsers veel dodelijk slachtoffers te betreuren hadden. Een platte wagen met daarop veel dode Duitsers werd via de Kattenbos naar Hooge Mierde afgevoerd.

Onze vodder zag kans om tussen de gevechten door naar de Kerkstraat te gaan om daar ons varken te voeren. Hij zag daar met lede ogen aan hoe ons huis steeds meer schade opliep.

Begin oktober 1944 waren de Duitsers vertrokken en konden we naar huis terugkeren. Ons huis had veel schade opgelopen. De keuken was volledig vernield en er zat geen ruit meer in. Ook de andere panden in de omgeving hadden flinke schade. Een aantal huizen in de Straat waren zelfs onherstelbaar vernield. Ons huis werd weer provisorisch bewoonbaar gemaakt. Dat gebeur-

de met een raam- en deurkozijn uit het voormalige rectorhuis aan de Schoolstraat.

Jonge jaren

Na de oorlog kon ik bij Willem II aan de slag. Met een speciale machine moest ik zogenaamde *stokskes* (kleine sigaartjes) maken. Dat ging me niet erg goed af, regelmatig haalde ik niet het voorgeschreven aantal uit het dekblad. Dit was voor een sigarenmaker doodzonde. Een paar keer kon ik wat extra dek te pakken krijgen die Peer den Troijer onder de mesthoop van buurtgenoot Hanneskes Piet (Tops) fermenteerde. Hoewel het nooit iemand heeft gemerkt kon ik dat niet volhouden. Daarom werd ik weer ombladtrekker. Met Sjef Gist en een paar anderen die het sigaren maken niet goed meester waren kwam ik aan een tafel te zitten. Op een keer stak Sjef tijdens het werk zomaar een sigaar op wat verboden was. Toen Sjef daar op werd aangesproken door de meesterknecht zei hij: *"Gij zegt dé ik gek ben, es dé zo is dan doe ik ok gek."*

De eerste fiets die *vodder* na de oorlog mocht leveren was voor *den Uiver* (Frans Kerkhofs). Die had vergunning voor het kopen van een fiets vanwege zijn werk bij de Wederopbouw. Het werd een Franse fiets van het merk Moto-Becane. Aangezien de zaak op een enkele fiets niet kon draaien ging hij ook handelen in naaimachines en kinderwagens, later ook nog in stofzuigers en centrifuges. De naaimachinehandel ging via

Het gezin van Kiske van de Fréète en Maria Carpentier, omstreeks 1947. Achter v.l.n.r. Corrie, Tit, Lowie, Jan, Jos en Maria. Voor v.l.n.r. Stans, vader Kiske, moeder Maria en An.

Donders in Bergeijk. Als er een machine nodig was, bracht Donders de kop per fiets en het onderstel mocht een voerman bezorgen. Dan was het niet zo duur. Met de kinderwagenhandel was het nog slechter gesteld. Vanwege de kosten waren er maar enkele kinderwagens in voorraad. Kwam er een klant, dan ging *vodder* met de klant per bus naar Mutsaerts in Tilburg een kinderwagen uitzoeken. Had de klant gekozen dan ging hij met Harrie *van Graote* (van Limpt) per tandem op en neer naar Tilburg met op de bagagedrager een van de kinderen die de kinderwagen meesleepte. Zo'n kinderwagen was meteen ingereden maar verdiend was er niet veel.

Fietsenmaker

In de naoorlogse jaren was er volop werk, vooral aan versleten fietsen van voor de oorlog. Er was in de werkplaats hulp nodig. Onze Jan ging de werkplaats in maar hield dat maar drie dagen vol. Toen zei onze pa: *"Go mér sigaoren maoken, gé het ginne kéék op fietsen".* Broer Lowie hield het ruim een jaar vol. Hij was meer uitvinder dan fietsenmaker. Het fietswindscherm was zijn uitvinding, zij het met vervaarlijk lang uitstekende schroeven. Eens had hij van een oude stofzuiger een slijpmachine gemaakt die bij het proefdraaien prompt uit elkaar spatte. Zus Loonen was daarbij de dupe. De brokstukken sloegen een wond in haar knie. Zelf verloor Lowie een stuk van een vinger en hield toen fietsen maken voor gezien.

Eerder had ik al aangegeven dat ik graag met fietsen en motoren in de weer was. Als jonge jongen kon ik eens niet van een motor van een vertegenwoordiger afblijven. Die viel daarbij

An, Stans en Piet van de Fréète met hun buurtgenootjes Trees van Harrie van Graote (van Limpt) en Nico Klet (van Limpt) bij hun huis aan de Kerkstraat, omstreeks 1944

Tit van de Fréète en Anneke de Waal bij de poort van de pastoorsvest tijdens Reusel kermis, omstreeks 1947.

om en ik lag eronder. Brullend werd ik door een toevallig passerende Belg eronder uitgehaald. Mijn been was een maand lang niet bruikbaar. De dokter kwam er niet aan te pas want de vertegenwoordiger had gezegd dat een strak verband, doordrenkt met brandewijn, ook goed was.
In 1950 runde ik samen met *vodder* de fietsenzaak. Op dat moment waren er in Reusel liefst zes zaken die min of meer in fietsen deden. Het was dus werken en uitkijken geblazen, de spoeling was dun. De fietsen kwamen maar mondjesmaat binnen en daar hadden we iets op gevonden. Iedere week werd er een fiets verloot. De mensen betaalden een rijksdaalder per week en mochten iedere zondag, na de hoogmis, kijken of hun naam uit de bus kwam. Was het geval dan konden ze die fiets kopen. Ze moesten dan nog doorbetalen tot de fiets volledig was afbetaald. Het waren niet alleen de potentiële fietsbezitters van Reusel die aan het sparen meededen, ze kwamen ook uit de Mierden, Hulsel en Bladel.

Aanvankelijk verkochten we de merken Gruno en Phoenix, maar we hadden ook een eigen merk fiets, met de naam Reusalia. Later namen we van *Bônnekes* (Daniëls) het merk Gazelle over. Een telefoon hadden we niet. Daarvoor gingen we naar buurtgenoot Fros van Loon. De eerste keer dat ik belde verstond ik er niets van omdat ik de hoorn ondersteboven aan mijn oor had.
Als verwarming hadden we in de werkplaats een Engelse heetwater kachel. Daarin stookten we afgelopen olie en fietsbanden tot ze in de Bakkerstraat de met roetvlokken besmeurde was niet meer schoon kregen, vertelt Tit.

Reuselse jongemannen op retraite omstreeks 1946. Achter v.l.n.r. Thee van Mertekes Gust, Sus Schaop (Frans Dirkx), Toon van de Groote (Lavrijsen), Janus Faes en Kees van Jan Heinen (Lauwers). Voor v.l.n.r. Tit van de Fréète, Toon Henk (Vosters), Jan van Petere (van den Borne) en Jan van de Kuster (Daniels).

Eigen fietsenbedrijf
In 1946 leerde ik Anneke de Waal uit Bladel kennen. De avond dat ik haar ontmoette was tijdens Bladel kermis. Samen met Piet Klak (van Limpt) speelde ik accordeon in het *Maggieblokske,* een klein cafeetje aan de huidige Europalaan. Vanaf de eerste ontmoeting zijn we bij elkaar gebleven en zijn nu al ruim 62 jaar getrouwd.
Direct na ons trouwen zijn we in de Zeegstraat gaan wonen op twee kamers bij Niekske van Limpt en later naar een gemeentewoning aan de Zeegstraat 9. In de Zeegstraat zijn ons Stans, ons Petra en onze Piet geboren. Ons Stans was de 4000ste inwoner van Reusel. Na het bezoek van harmonie en feestcomité werd van mij verwacht dat ik een dankwoordje sprak. Ik was zo zenuwachtig dat ik zei: "Ik bedank de burgemeester, de pastoor, de harmonie en alle aanwezigen die aan de geboorte van ons Stans hebben meegewerkt." Zeven of acht jaar later werd in Reusel de 5000ste inwoner geboren. Door ons Stans werd toen aan de kersverse Reuselnaar een fiets cadeau gedaan.

In 1959 nam ik de zaak van onze vodder over en ruilden we van huis. De zaak moest uitgebreid worden. Negen maanden hebben we toen in het 't Sunneke aan de Hoeven gewoond tot alles in de Kerkstraat verbouwd was. Daar is onze jongste zoon Ruud geboren waarna we ons gezin compleet hadden.
In de Kerkstraat hadden we een benzinepomp. Toentertijd zat ik in een oude auto de hele zondag op benzinekopers te wachten. Sjaak *van*

Het gelukkige bruidspaar Tit en Anneke Hermans-De Waal op 14 juni 1950.

't Pasteurke (Jansen) bracht me dan wel eens koffie. Toen klanten merkten dat ik toch bij de werkplaats was brachten ze voor aanvang van de mis hun fiets met de boodschap: *"Maoken, ik kom um na de mis ophaolen."* Al gauw liep het de spuigaten uit. Politie Kronenburg kwam me te hulp en maakte er een eind aan. Hij gaf me voor het oog van het kerkvolk een proces wat ik echter nooit heb hoeven te betalen. Toen er een Witheer uit Postel met een lekke band stond beklaagde deze zich want hij moest naar de abdij. Erg Bijbelvast was Kronenburg niet want hij zei: "Niks mee te maken, Onze Lieve Heer heeft gezegd dat ge zelfs uw kalf moest laten verdrinken als het 's zondags in de put zat".

Met de welvaart kwamen de eerste bromfietsen. De eerste was voor Wotje Dirkx van de Hoef. Als die naar Hilvarenbeek 'bromde' voor de veehandel, nam hij 5 reservebougies mee. Na het volgen van een aantal cursussen voerden we de brommermerken Sparta, Batavus en NSU gevolgd door andere merken.
We hebben er hard voor moeten werken. Gelukkig hadden we goede knechten. Eerst een tijdje Wim *Rondhout* (van Limpt) gevolgd door Jan *van Mietjes* (Kerkhofs) en Gerrit Sweijen. We werkten hard en maakten lange dagen, maar we

Het zilveren bruidspaar Tit van de Fréète en Anneke de Waal met de motor op weg naar de kerk, op 14 juni 1975. Het is een IJsink 500cc uit 1911 met drijfriem en carbidlamp.

Tit en Anneke Hermans-De Waal te midden van hun buurtgenoten van de Smeel waar ze heel 'goeien aord' hebben gehad.

hadden veel plezier. Vooral 's avonds was er veel buurtvolk. Voor Niekske van Limpt en de *Witte van Celen* (van Limpt) was de werkplaats een zoete inval. Rond de kachel werd de sfeer erin gehouden.
Met Reusel kermis mochten we, tegen een vriendelijk prijsje, fietsen leveren voor 'Het Rad van Fortuin'. Het begon met twee maar het waren er ooit zestig. In de zuinige tijd hadden we het met Sinterklaas ontzettend druk met het oplappen en overspuiten van oude fietsen en steppen. Soms was ik zo moe dat ik met kleren en al te bed kroop. 's Morgens was dan te zien waar ik gelegen had en in welke kleuren ik de nieuwe cadeautjes gespoten had.

Achterkleinkind Ilva Bel, geboren op 19 september 2011

Vodder kwam nog elke dag helpen. Toen de afstand vanuit de Zeegstraat teveel werd, spaakte hij aan huis nog wielen. Hij mopperde wel eens als hij vroeg middag klaar was. Moeder zei dan weleens: *"Awel, brekt ze dan mér af en begint overnoew."* Op 25 februari 1968 stierf hij op 70-jarige leeftijd. Op zijn sterfdag had hij nog wielen gespaakt.

In 1988, is onze zaak overgenomen door onze Ruud. Nog veel jaren heb ik in de zaak meegewerkt. Nu werk ik er niet meer maar ga wel bijna dagelijks nog even kijken. Ruud heeft er een moderne zaak van gemaakt en is met de tijd meegegaan. Wekelijks geeft hij in Arendonk les aan moeilijk opvoedbare kinderen waar hij veel voldoening van heeft.
Anneke en ik zijn verhuisd naar de Smeel. We hebben er 25 jaar plezierig gewoond omringd met heel goede buren. Daar hebben we onze 40-jarige-, gouden- en diamanten bruiloft gevierd. Toen we naar Kruisstraat 36 vertrokken heeft de buurt ons een afscheidsfeest aangeboden en ons in een feestelijke stoet naar ons nieuwe huis begeleid.

Accordeon
Opa Lowie Carpentier was dirigent van de Arendonkse harmonie. Van opa hebben we muziek in onze genen meegekregen. Zelf heb ik accordeon en ook wel mondharmonica gespeeld,

Het diamanten bruidspaar Tit en Anneke Hermans-De Waal te midden van hun kinderen en kleinkinderen op 14 juni 2010.

zonder noten te lezen, puur op het gehoor en gevoel. Vroeger heb ik opgetreden op boerenbals en allerlei feesten en partijen. Momenteel treed ik op voor bejaarden van de Floriaan te Bladel en de Zorgboerderij in Hapert. Verder speel ik accordeon bij de Reuselse Liederentafel en bij de Accordeontref. Bij de Accordeontref doen 30 accordeonspelers mee. Muziek maken heb ik altijd heel graag gedaan.

Oude dag

Na mijn werkzaam leven heb ik samen met Anneke veel vakantiereizen kunnen maken waaronder naar de Noord Kaap, Israel, Schotland, Ierland en Mallorca. Met zwager Piet van Lier en mijn zus Cor zijn we jarenlang op wintersport gegaan en hebben daar op onze oude dag nog langlaufen geleerd.

Anneke en ik zijn trotse grootouders en overgrootouders van 6 kleinkinderen en 2 achterkleinkinderen. Ze komen regelmatig over de vloer en daar zijn we heel blij mee, vertelt Tit.

Slot

Tit van *de Fréété* was als ondernemer werkzaam in het hart van de Reuselse gemeenschap. Hij wist van zijn fietsenzaak een goed lopend, klantvriendelijk bedrijf te maken dat met de tijd meeging. Vooral de oudere mensen kennen hem nog als een gemoedelijke zakenman, altijd dienstbaar in zijn werkplaats aanwezig waar bovendien een gezellige sfeer heerste.

Hij is een levensgenieter die graag in gezelschap vertoefd. Zijn accordeon speelt hij puur op gevoel en is daarbij zichtbaar in zijn element. Bovenal heeft Tit een minzaam karakter en was en is letterlijk en figuurlijk een graag gezien persoon in zijn rol als familieman, zakenman, buurtgenoot, accordeonspeler. Kortom in elke rol.

Daarom stellen we met recht vast dat Tit van *Kiske de Fréété* en van Stans Carpentier een echte Reuselnaar genoemd mag worden.

Achterkleinkind Sam Bel, geboren op 12 mei 2011.